

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie H.S.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

w dniu 25 lutego 2025 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 252/23,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 16 marca 2023 r., sygn. akt III K 46/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 14 listopada 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek H.S. zatytułowany „*wniosek – o uchylenie wyroku*”, w którym to wniosku skazany wskazując brak rozstrzygnięcia w zakresie jednego z zarzucanych mu czynów w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 marca 2023 r. sygn. akt III K

456/19 (pkt LVIII części wstępnej wyroku), zmienionym w części przez wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 252/23, domagał się uchylenia obu tych orzeczeń i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W treści wniosku skazany wskazał, że zaistniała sytuacja, w której nie doszło do osądzenia jednego z zarzucanych mu czynów i obecne prowadzenie postępowania sądowego w tym zakresie mają dla niego negatywne konsekwencje, bowiem „*stawia go jako osobę już skazaną i wtórnie sądzoną*”. Skazany wskazał, że tylko uchylenie obu wskazanych rozstrzygnięć i „*jednorazowe osądzenie za wszystkie zarzucane mu czyny*” będzie dla niego „*korzystne i w pełni sprawiedliwe*.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia.

Niewątpliwie przedmiotem rozstrzygnięcia w postępowaniu o wznowienie jest kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania. Te zaś określone zostały w art. 540 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i 540 b k.p.k., przy czym katalog ten ma charakter zamknięty. Z kolei przepis art. 545 § 3 k.p.k. wprowadza obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania, złożonego osobiście przez stronę, pod kątem tego, czy nie jest on oczywiście bezzasadny, a zatem czy nie zaistniała sytuacja, w której we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania, albo też wniosek ten oparto na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 k.p.k.

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

Analiza wniosku skazanego pozwala stwierdzić, że żadne wskazywane w nim okoliczności nie mieszczą się w katalogu przesłanek zawartych we wcześniej wspomnianych przepisach, a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie dotyczą popełnionego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie błędu, którego jak słusznie stwierdził, rozpoznający apelację prokuratora Sąd Apelacyjny w Szczecinie, konwalidować nie mógł. Tym bardziej korekta wydanego przez sąd pierwszej instancji wyroku, obarczonego rażącym naruszeniem art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k., nie jest możliwa w toku postępowania wznowieniowego. Przypomnieć trzeba,

że wznowienie postępowania nie stanowi kolejnej instancji odwoławczej od orzeczenia, lecz należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia, zaś samo subiektywne poczucie krzywdy i niesprawiedliwości po stronie skazanego (że nie osądzono wszystkich czynów jednocześnie) nie mieści się w kategorii podstaw do skorzystania z tej instytucji.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

r.g.